

پژوهشکده شورای نگهبان

نظرات استدلالی شورای نگهبان

عنوان

لایحه موافقتنامه همکاری‌های امنیتی بین
دولت جمهوری اسلامی ایران و
دولت جمهوری اسلامی پاکستان

شماره مسلسل: ۱۳۹۵۰۰۲۵

تاریخ: ۱۳۹۵/۰۵/۱۳

شناسنامه

عنوان:

نظرات استدلالی شورای نگهبان

**لایحه موافقتنامه همکاری های امنیتی بین دولت جمهوری
اسلامی ایران و دولت جمهوری اسلامی پاکستان**

استخراج، تنقیح و تدوین:
امین اله زمانی

بازبینی:
محمدهادی توکل پور

نظارت علمی:
کاظم کوهی اصفهانی

گروه تدوین نظرات و مبانی آراء شورای نگهبان

شماره مسلسل: ۱۳۹۵۰۰۲۵

تاریخ انتشار: ۱۳۹۵/۰۵/۱۳

پژوهشکده شورای نگهبان

فهرست مطالب

۲.....	مقدمه
۳.....	لایحه موافقتنامه همکاری‌های امنیتی بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری اسلامی پاکستان
۳.....	درآمد
۱۱.....	نظر نهایی شورای نگهبان

مقدمه

بر اساس اصل (۹۴) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، کلیه مصوبات مجلس شورای اسلامی به وسیله شورای نگهبان از نظر انطباق با موازین اسلام و قانون اساسی مورد بررسی قرار می‌گیرد و در صورت مغایرت برای تجدیدنظر به مجلس بازگردانده می‌شود. همچنین به موجب اصل (۸۵) قانون اساسی مجلس شورای اسلامی می‌تواند تصویب اساسنامه‌های دولتی را به دولت واگذار کند که در این صورت اساسنامه‌های مصوب دولت می‌بایست به لحاظ انطباق با شرع و قانون اساسی به تأیید شورای نگهبان برسند. علاوه بر این به موجب اصل (۴) قانون اساسی، کلیه قوانین و مقررات مدنی، جزایی، مالی، اقتصادی، اداری، فرهنگی، نظامی، سیاسی و غیر این‌ها باید بر اساس موازین اسلامی باشد. این اصل بر اطلاق یا عموم همه اصول قانون اساسی و قوانین و مقررات دیگر حاکم است و تشخیص این امر بر عهده فقهای شورای نگهبان است. تفسیر قانون اساسی نیز به موجب اصل (۹۸) قانون اساسی بر عهده شورای نگهبان قرار گرفته است.

در راستای اجرای این اصول، کلیه مصوبات مجلس، اساسنامه‌های دولتی و استفساریه‌ها در جلسات شورای نگهبان مورد بررسی فقهی و حقوقی قرار گرفته و نظر نهایی شورا ابلاغ می‌گردد. با عنایت به تأکیدات رهبر معظم انقلاب اسلامی مبنی بر ضرورت اعلام مبانی و استدلالات شورای نگهبان، گروه تدوین پژوهشکده شورای نگهبان، با همکاری اداره تدوین دفتر امور حقوقی شورای نگهبان، اقدام به استخراج استدلالات و مبانی نظری آراء این شورا نموده است. کارشناسان این پژوهشکده، با مطالعه دقیق متن مذاکرات شورای نگهبان - که از سوی معاونت اجرایی ضبط و پیاده‌سازی می‌شود - استدلالات و ظرایف مورد نظر اعضاء را استخراج نموده و با حفظ اصالت، آن‌ها را در قالب یک متن علمی به جامعه حقوقی کشور ارائه می‌نمایند. یقیناً انتشار مبانی اظهارنظرهای شورای نگهبان، موجب آشنایی هرچه بیشتر جامعه علمی و نهادهای تقنینی و اجرایی کشور با فعالیت‌های این شورای حساس و تأثیرگذار شده و همچنین می‌تواند به عنوان متون درسی و پژوهشی در محافل دانشگاهی و حوزوی مورد استفاده قرار گیرد.

لایحه موافقتنامه همکاری‌های امنیتی بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری اسلامی پاکستان

درآمد

لایحه «موافقتنامه همکاری‌های امنیتی بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری اسلامی پاکستان» که بنا به پیشنهاد وزارت کشور به هیئت وزیران ارائه شده بود، در تاریخ ۱۳۹۲/۱/۱۱ در این هیئت به تصویب رسید و برای طی تشریفات قانونی و تصویب به مجلس شورای اسلامی ارسال شد. در مقدمه‌ی توجیهی این لایحه آمده است: «با عنایت به روابط دوستانه بین دو کشور ایران و پاکستان و اهمیت مسائل امنیتی و با اعتقاد به لزوم برقراری همکاری‌های امنیتی متقابل و درک فواید ناشی از آن و با آگاهی از نقش مؤثر دو کشور در تحکیم امنیت و ثبات منطقه‌ای و با عنایت به آسیب‌پذیری کشورها در خصوص جرایم سازمان‌یافته فراملی و خدشه‌دار نمودن نظم و امنیت عمومی و جان و رفاه شهروندان به واسطه ارتکاب جرایم یادشده و به منظور توسعه و ارتقای سطح مناسبات بین دو دولت، لایحه زیر برای طی مراحل قانونی تقدیم می‌شود.»

این لایحه در مجلس شورای اسلامی برای بررسی به کمیسیون امنیت ملی و سیاست خارجی به عنوان کمیسیون اصلی، ارجاع شد که کمیسیون مزبور آن را در تاریخ ۱۳۹۲/۴/۲۵ به تصویب رساند و گزارش آن را به مجلس ارائه کرد. مجلس شورای اسلامی نیز در تاریخ ۱۳۹۳/۱/۱۷ لایحه مزبور را با اصلاحاتی تصویب کرد و آن را برای طی مراحل قانونی مقرر در اصل (۹۴) قانون اساسی، به موجب نامه‌ی شماره ۳۱۷/۱۱۸۴ مورخ ۱۳۹۳/۱/۱۹ به شورای نگهبان ارسال کرد. شورای نگهبان نیز پس از بررسی مفاد این مصوبه در جلسه‌ی مورخ ۱۳۹۳/۱/۲۷، نظر خود مبنی بر عدم مغایرت آن با موازین شرع و قانون اساسی را طی نامه‌ی شماره ۹۳/۱۰۲/۲۱۵ مورخ ۱۳۹۳/۱/۲۷ به مجلس شورای اسلامی اعلام کرد.

تاریخ مصوبه مجلس شورای اسلامی: ۱۳۹۳/۱/۱۷

تاریخ بررسی در شورای نگهبان: ۱۳۹۳/۱/۲۷

* کلیت موافقتنامه

دیدگاه مغایرت

الف) مطابق با بند (۲) اصل (۱۵۸) قانون اساسی، یکی از وظایف رئیس قوه قضائیه، تهیهی لوایح قضایی متناسب با جمهوری اسلامی ایران است. بر این اساس و با توجه به نظریه‌ی تفسیری شورای نگهبان،^(۱) لوایحی که جنبه‌ی قضایی دارند، باید به تأیید رئیس قوه‌ی قضائیه رسیده و یا با جلب موافقت ایشان تنظیم شوند. در این موافقتنامه اموری ذکر شده است که جنبه‌ی قضایی داشته و مطابق با اصل (۱۵۶) از مسئولیت‌های قوه قضائیه به شمار می‌آیند که برای این قوه، تکلیف ایجاد می‌کند. از جمله‌ی این امور می‌توان به موضوعات پیشگیری از جرائم و شناسایی متهمان اشاره کرد که در این موافقتنامه بدان اشاره شده است.^(۲) بنابراین، این موافقتنامه - حداقل در

۱. نظریه‌ی تفسیری شماره ۷۹/۲۱/۱۰۶۵ مورخ ۱۳۷۹/۷/۳۰ شورای نگهبان: «۱- فرق لوایح قضایی و غیر قضایی مربوط به محتوای آن است و محتوای لوایح قضایی را فصل یازدهم قانون اساسی به ویژه اصول (۱۵۶) و (۱۵۷) و (۱۵۸) و موضوعات مربوط به آنها در اصول دیگر فصل یازدهم و سایر اصول مربوط به امور قضایی معین می‌کند.

۲- هیئت دولت نمی‌تواند مستقلاً لایحه قضایی تنظیم نموده و آن را به مجلس شورای اسلامی جهت تصویب نهایی ارسال نماید.

۳- لوایح قضایی که توسط رئیس قوه قضائیه تهیه و به دولت ارسال می‌شود، به مجلس شورای اسلامی تقدیم می‌گردد. هرگونه تغییر مربوط به امور قضایی در این‌گونه لوایح، فقط با جلب موافقت رئیس قوه قضائیه مجاز می‌باشد.»

۴. ماده (۱) موافقتنامه همکاری‌های امنیتی بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری اسلامی پاکستان: «ماده ۱- زمینه‌های همکاری

طرف‌های متعاقد، خود را متعهد در زمینه مبارزه با جرائم سازمان‌یافته به‌ویژه موارد زیر از طریق جلوگیری و شناسایی متهمان، متعهد می‌دانند:

۱- پیشگیری و مبارزه با قاچاق کالا، اموال و اشیاء فرهنگی و تاریخی و استرداد اقلام مزبور
 ۲- پیشگیری و مقابله با جعل اوراق بهادار دولتی، اسناد مسافرتی، پول، کارت‌های اعتباری و دیگر اسناد با ارزش

۳- مبارزه با فعالیت‌های اقتصادی غیرقانونی از قبیل پولشویی و بهره‌برداری از عواید و درآمدهای حاصله از فعالیت‌های یادشده

بخش‌هایی از آن - ماهیت قضایی داشته و به نوعی لایحه قضایی محسوب می‌شود که باید به تأیید رئیس قوه قضائیه برسد. لذا انعقاد این موافقتنامه، از آن جهت که جنبه قضایی دارد و به تأیید رئیس قوه قضائیه نرسیده است، مغایر با بند (۲) اصل ۱۵۸ قانون اساسی است.

ب) مطابق با مقدمه‌ی این موافقتنامه، همکاری‌های امنیتی ایران و پاکستان بر مبنای احترام به برخی اسناد حقوقی از جمله «عهدنامه استرداد مجرمین مورخ ۱۳۳۸/۱/۳۰» و نیز «قرارداد انتظامات مرزی مورخ ۱۳۳۹/۵/۳۰» منعقد می‌شود. عهدنامه و قرارداد مذکور، مصوب قبل از انقلاب اسلامی است که تاکنون توسط شورای نگهبان از جهت مغایرت یا عدم مغایرت با موازین شرع و قانون اساسی مورد بررسی قرار نگرفته است. بنابراین، از آن جهت که ممکن است این دو عهدنامه و قرارداد، متضمن امور خلاف شرع باشند، اعتبار بخشیدن و ابتناء و استناد موافقتنامه به آنها نیز خلاف موازین شرع خواهد بود.

دیدگاه عدم مغایرت

الف) مطابق اصل (۱۲۵) قانون اساسی یکی از اختیارات قوه‌ی مجریه، امضای عهدنامه‌ها، مقاله‌نامه‌ها، موافقتنامه‌ها و قراردادهای بین‌المللی دولت ایران با سایر دولت‌ها است که این پیمان‌ها بر اساس اصل (۷۷) قانون اساسی باید به تصویب مجلس شورای اسلامی برسد. با توجه به وجود اصول مزبور که برای موافقتنامه‌های بین‌المللی مقررات خاصی را پیش‌بینی کرده است، باید میان تصویب این موافقتنامه‌ها در مجلس با قانون‌گذاری به معنای اخص آن، یعنی صلاحیت تقنینی مجلس شورای

→

۴- مبارزه با قاچاق سلاح، مهمات و مواد منفجره

۵- مقابله با هرگونه فعالیتی که امنیت ملی طرف دیگر را تهدید می‌نماید.

۶- پیشگیری و مبارزه با جرائم سازمان‌یافته فراملی، تروریسم و سایر جرائم مندرج در این موافقتنامه

۷- پیشگیری از قاچاق انسان و مهاجرت غیرقانونی به‌ویژه موارد مربوط به سوء استفاده از زنان و

کودکان

۸- پیشگیری و مقابله با جرائم رایانه‌ای و سایر جرائمی که با سوء استفاده از وسایل مخابراتی و

ارتباطی صورت می‌گیرد.»

اسلامی که در اصول (۷۱)^(۱) و (۷۴)^(۲) قانون اساسی به آن تصریح شده است، تفاوت قائل شد؛ چه آنکه در صورتی که نظر قانون‌گذار اساسی بر آن بود که موافقتنامه‌ها و قراردادهای بین‌المللی نیز ماهیت تقنینی داشته باشند، دیگر نیازی به تدوین اصل (۷۷) به عنوان یک اصل جداگانه در کنار سایر اصول مربوط به تصویب طرح‌ها و لوایح تقنینی از جمله اصول (۷۱) و (۷۴) قانون اساسی نبود. بنابراین، باید گفت موافقتنامه‌های بین‌المللی، دارای ماهیت تقنینی به معنای اخص آن نبوده و لذا از شمول موضوع بند (۲) اصل (۱۵۸) قانون اساسی، یعنی لوایح قضایی نیز خارج است. بر این اساس، این موافقتنامه‌ها، هرچند برخی امور دارای ماهیت قضایی را در خود جای داده باشند، ولی لایحه قضایی محسوب نشده و نیازی به موافقت رئیس قوه قضائیه ندارند. همچنین، رویه‌ی بررسی این موافقتنامه‌ها نیز این‌گونه بوده است که معمولاً چنین قراردادهایی به امضای وزیر دادگستری می‌رسیده و پس از تصویب در مجلس، شورای نگهبان آنها را تأیید می‌کرده است و نیازی به موافقت رئیس قوه قضائیه نبوده است. با توجه به مباحث مزبور، این موافقتنامه را نمی‌توان مغایر با بند (۲) اصل (۱۵۸) قانون اساسی دانست.

ب) مقدمه‌ی این موافقتنامه، جزء مصوبات و متن مورد توافق این موافقتنامه محسوب نمی‌شود، بلکه آنچه مورد موافقت و التزام دولت‌ها قرار گرفته است متن مواد موافقتنامه است. عبارت ذیل مقدمه که اشعار می‌دارد: «دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری پاکستان ... در زمینه‌های زیر توافق نمودند» نیز مفید معنای مذکور است. بنابراین، آنچه در مقدمه تحت عنوان موضوع احترام متقابل دولت‌ها به قراردادهای مشترک استرداد مجرمین مورخ ۱۳۳۸/۱/۳۰ و نیز قرارداد انتظامات مرزی مورخ ۱۳۳۹/۵/۳۰ بیان شده است، الزام حقوقی برای دولت‌ها مبنی بر رعایت مفاد قراردادهای مذکور نخواهد داشت و تنها به معنای

۱. اصل هفتاد و یکم قانون اساسی: «مجلس شورای اسلامی در عموم مسائل در حدود مقرر در قانون اساسی می‌تواند قانون وضع کند.»

۲. اصل هفتاد و چهارم قانون اساسی: «لویح قانونی پس از تصویب هیئت وزیران به مجلس تقدیم می‌شود و طرح‌های قانونی به پیشنهاد حداقل پانزده نفر از نمایندگان، در مجلس شورای اسلامی قابل طرح است.»

انعقاد این موافقتنامه بر اساس احترام به مفاد این قراردادها است. بنابراین تصویب این مقدمه به معنای تصویب مفاد قراردادهای مذکور توسط مجلس شورای اسلامی نیست و لذا نمی‌توان مقدمه این موافقتنامه را مغایر با شرع و قانون اساسی دانست.

ج) هرچند که قراردادهای مشترک استرداد مجرمین مورخ ۱۳۳۸/۱/۳۰ و نیز قرارداد انتظامات مرزی مورخ ۱۳۳۹/۵/۳۰، قبل از انقلاب اسلامی به تصویب رسیده‌اند و از جهت مغایرت و عدم مغایرت با شرع و قانون اساسی در شورای نگهبان بررسی نشده‌اند، لیکن بر اساس اصل استمرار دولت‌ها، اعتبار حقوقی قراردادهای مذکور تا زمانی که از سوی جمهوری اسلامی ایران لغو نشده است، همچنان نافذ است. بنابراین، ابتناء و استناد موافقتنامه به قراردادهای مذکور، مغایرتی با شرع و قانون اساسی ندارد.

د) طبق بند (الف) ماده (۴) این موافقتنامه، دولت جمهوری اسلامی ایران در مواردی که اجرای مقررات موافقتنامه با قوانین و مقررات ملی تعارض داشته باشد، می‌تواند از ادامه‌ی همکاری با طرف دوم امتناع کند.^(۱) ضمن اینکه در ماده (۱۱) آن نیز بر رعایت مفاد توافقنامه مطابق قوانین و مقررات داخلی تأکید شده است.^(۲) با توجه به اینکه یکی از مقررات داخلی دولت جمهوری اسلامی ایران، عدم مغایرت قوانین با موازین شرع و قانون اساسی است، حتی در فرضی که عبارت «احترام به

۱. ماده (۴) موافقتنامه همکاری‌های امنیتی بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری اسلامی

پاکستان: «ماده ۴- موارد امتناع از همکاری

هر طرف متعاقد، حق امتناع از اجرای تمامی یا بخشی از درخواست طرف دیگر را در موارد زیر برای خود محفوظ می‌دارد:

الف- به مخاطره افتادن حاکمیت و امنیت ملی خود یا تعارض با قوانین و مقررات ملی و مسئولیت‌ها و تعهدات بین‌المللی برای همکاری مزبور

ب- ...»

۲. ماده (۱۱) موافقتنامه همکاری‌های امنیتی بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری

اسلامی پاکستان: «ماده ۱۱- اعتبار موافقتنامه

این موافقتنامه از تاریخ آخرین اطلاعیه هر یک از طرف‌های متعاقد به طرف دیگر مبنی بر اینکه اقدامات لازم را طبق قوانین و مقررات خود درباره لازم‌الاجرا شدن این موافقتنامه به عمل آورده است برای مدت پنج سال به موقع اجرا گذارده خواهد شد. ...»

عهدنامه استرداد مجرمین مورخ ۱۳۳۸/۱/۳۰ و نیز قرارداد انتظامات مرزی مورخ ۱۳۳۹/۵/۳۰، به معنای الزام دولت‌ها بر رعایت مفاد قراردادهای مذکور دانسته شود، در صورتی که بخشی از مفاد این قراردادها مغایر با موازین شرع باشد، دولت می‌تواند از اجرای آنها ممانعت به عمل آورد. بنابراین این قراردادها در مقام عمل نمی‌توانند مشکلی از حیث مغایرت با موازین شرع و قانون اساسی ایجاد کنند و به بیان دیگر، الزام خلاف شرع و قانون اساسی برای ایران به وجود نمی‌آوردند. لذا مقدمه‌ی این موافقتنامه را نمی‌توان مغایر با شرع و قانون اساسی دانست.

نظر شورای نگهبان

کلیت موافقتنامه‌ی مزبور، مغایر با موازین شرع و قانون اساسی شناخته نشد.

* * *

ماده ۱- زمینه‌های همکاری

طرف‌های متعاقد خود را برای همکاری در زمینه مبارزه با جرائم سازمان‌یافته به‌ویژه موارد زیر از طریق جلوگیری و شناسایی متهمان، متعهد می‌دانند:

- ۱- پیشگیری و مبارزه با قاچاق کالا، اموال و اشیاء فرهنگی و تاریخی و استرداد اقلام مزبور
- ۲- ...

دیدگاه مغایرت

اطلاق بند (۱) ماده‌ی مزبور، هرگونه خرید و فروش کالا و یا اشیاء تاریخی و فرهنگی را ممنوع و طرفین را متعهد به استرداد آنها کرده است. این اطلاق، در مواردی که خرید و فروش یک کالای تاریخی یا فرهنگی به صورت شرعی و از سوی صاحب شرعی آن انجام گرفته باشد، خلاف موازین شرع است.

دیدگاه عدم مغایرت

ممنوعیت قاچاق کالا و یا اشیاء تاریخی و فرهنگی که در بند (۱) ماده (۱) ذکر شده است، ناظر به کالاها و اشیایی است که از سوی دولت، خروج و یا معامله‌ی آنها ممنوع اعلام شده است، چه این معامله از سوی صاحب شرعی آنها باشد و یا

از سوی شخص دیگری صورت پذیرفته باشد. بنابراین، ممنوعیت قاچاق کالا در این بند شامل مواردی نمی شود که صاحب شرعی کالا و یا شیء تاریخی، مجوز خرید، فروش و خروج آن را از کشور دارد. بر این اساس، قاچاق کالا در این ماده اطلاق نداشته و منصرف به آن دسته از کالاها و اشیایی است که از سوی دولت، معامله و یا خروج آنها از کشور ممنوع شده است. بنابراین، این ماده مغایرتی با موازین شرع ندارد.

نظر شورای نگهبان

ماده (۱)، مغایر با موازین شرع و قانون اساسی شناخته نشد.

* * *

ماده ۷- کارگروه مشترک

طرف های متعاقد موافقت نمودند کارگروه مشترکی به ریاست معاون امنیتی و انتظامی وزیر کشور از طرف جمهوری اسلامی ایران و قائم مقام وزیر کشور از طرف جمهوری اسلامی پاکستان تشکیل شود و هر دو سال یکبار یا عنداللزوم بر اساس توافق متقابل دو طرف به طور متناوب در جمهوری اسلامی ایران و جمهوری اسلامی پاکستان تشکیل جلسه دهد.

وظایف کارگروه به قرار زیر خواهد بود:

الف- نظارت بر اجرای این موافقتنامه

ب- ارائه راه حل برای مسائلی که ممکن است در جریان این موافقتنامه حادث شود.

پ- بررسی و به روز کردن این موافقتنامه

کارگروه مشترک می تواند جلسات گروه های فرعی کارشناسی در خصوص موضوعات مورد توافق را برگزار نماید.

دیدگاه مغایرت

مطابق بند (پ) ماده (۷)، یکی از وظایف کارگروه مشترک، بررسی و به روز کردن موافقتنامه است. در برخی از موارد، به روز کردن موافقتنامه، مستلزم اصلاح و تصویب

قرارات موافقتنامه خواهد بود که این امر موضوعی تقنینی است که انجام آن طبق اصل (۸۵) قانون اساسی در صلاحیت مجلس شورای اسلامی است و نه کارگروه مشترک. بنابراین، از آنجا که این ماده برای کارگروه مشترک، شأن و صلاحیت قانون‌گذاری قائل شده است، مغایر با اصل (۸۵) قانون اساسی است. همچنین در این بند اشاره نشده است که مفاد این بند تابع ماده (۹) این اساسنامه^(۱) است و لذا نمی‌توان با استناد به ماده (۹)، این بند را مغایر با اصل (۸۵) ندانست.

دیدگاه عدم مغایرت

طبق ماده (۹) این اساسنامه، طرفین معاهده باید اصلاحات مفاد توافقنامه را مطابق با تشریفات قانونی خود انجام دهند. از آنجا که باید مفاد این اساسنامه را به عنوان یک مجموعه در نظر گرفت و آن را تفسیر کرد، وظیفه‌ی کارگروه مشترک در به‌روز کردن اساسنامه طبق بند (پ) ماده (۷)، با توجه به ماده (۹) آن، به معنای فراهم آوردن مقدمات لازم برای به‌روز کردن موافقتنامه و تصویب آن مطابق با تشریفات قانونی طرفین معاهده است. بنابراین، مطابق با تشریفات قانونی جمهوری اسلامی ایران، همچنان اصلاح و تصویب نهایی تغییرات این توافقنامه بر عهده‌ی مجلس شورای اسلامی است. بر این اساس، وظیفه‌ی کارگروه مشترک در بررسی و به‌روز کردن اساسنامه، امری تقنینی و مغایر با اصل (۸۵) قانون اساسی در خصوص صلاحیت تقنینی مجلس نیست. ضمن اینکه در این بند، تنها به وظیفه‌ی کارگروه اشاره کرده است و به «تصویب» تغییرات اشاره‌ای نشده است.

نظر شورای نگهبان

ماده (۷)، مغایر با موازین شرع و قانون اساسی شناخته نشد.

۱. ماده (۹) موافقتنامه همکاری‌های امنیتی بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری اسلامی پاکستان: «ماده ۹- حل و فصل اختلاف و اصلاح موافقتنامه طرف‌های متعاقد هرگونه اختلاف در تفسیر یا اجرای این موافقتنامه را با مذاکره و یا از طریق مجاری دیپلماتیک و یا کارگروه مشترک موضوع ماده (۷) این موافقتنامه حل و فصل خواهند نمود. طرف‌های متعاقد می‌توانند مفاد این موافقتنامه را با توافق متقابل و رعایت تشریفات قانونی خود اصلاح نمایند و اصلاحات مزبور با رعایت ماده (۱۱) لازم‌الاجراء خواهد شد.»

نظر نهایی شورای نگهبان^(۱)

مصوبه مجلس در خصوص لایحه موافقتنامه همکاری‌های امنیتی بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری اسلامی پاکستان، مغایر با موازین شرع و قانون اساسی شناخته نشد.

۱. مندرج در نامه‌ی شماره ۹۳/۱۰۲/۲۱۵ مورخ ۱۳۹۳/۱/۲۷ شورای نگهبان، خطاب به رئیس مجلس شورای اسلامی.

امام خمینی (ره):

وازشورای محترم نگهبان می خواهم و توصیه می کنم، چه در نسل حاضر و چه در نسل های آینده که با کمال دقت و قدرت و طایف اسلامی و ملی خود را ایا فو تحت تاثیر بیچ قدرتی واقع نشوند و از قوانین مخالف با شرع مطرو و قانون اساسی بدون بیچ ملاحظه ای جلو گیری نمایند.

(صحیفه امام ج ۲۱، ص ۴۲۲)

یزوهشگده شورای نگهبان

آدرس: تهران، خیابان شهید سپهبد قرنی،
کوچه شهید دهقانی نیا (خسرو سابق)، پلاک ۱۲
صندوق پستی: ۱۴۶۳ - ۱۳۱۴۵
تلفکس: ۰۲۱ - ۸۸۳۲۵۰۴۵
info@shora-rc.ir
www.shora-rc.ir